І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200 з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 230. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 19-го ГРУДНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, DECEMBER 19, 1974 No. 230. VOL. LXXXI.

НАПЕРЕДОДНІ 25-РІЧЧЯ УЛТПА

Серед українських професійних організацій передове місце займає Українське Лікарське Товариство Північної Америки, відоме не тільки з видатних досягнень своїх членів на відтинку публічного здоров'я, але також на нашому загальногромадському відтинку. Українське Лікарське Товариство Північної Америки (УЛТПА) було засноване в 1950 році і в 1975 році відзначатиме якраз своє 25-річчя. Минулого тижня представник управи УЛТПА — голова д-р Юрій Кушнір, д-р Василь Кіналь заступник голови і референт наукової частини, референт громадських справ д-р Степан Ворох, до яких принагідно долучився також член редакції „Лікарського вісника" д-р Михайло Логаза — відвідали редакцію, щоб безпосередньо поінформувати про працю Товариства, його пляни, а в першій мірі про програму відзначування недалекого вже 25-річчя.

ОРГАНІЗАЦІЙНА СТРУКТУРА УЛТПА

Українське Лікарське Товариство Північної Америки охоплює своїм засягом терени ЗСА і Канади, об'єднуючи у своїх рядах українських лікарів, дентистів і фармацевтів, які виконують практику у цих двох країнах. Під організаційним оглядом УЛТПА — це своєрідна конфедерація відділів, які зберігають широку самоуправу і яких в одну цілість об'єднує обирана на час кожних двох років Головна управа. УЛТПА під сучасну пору нараховує 14 відділів — 10 в ЗСА (Ню Иорк, Сиракюзи-Рочестер, Боффало, Філядельфія, Род Айленд, Балтимор-Вашингтон, Іллінойс, Огайо, Мічиган, Міннесота) і 4 в Канаді (Монтреаль, Саскечеван, Торонто, Едмонтон). У всіх відділах є згуртовано понад 750 активних і яких 500 неактивних під сучасну пору членів на всіх деще понад 1500 українських лікарів, дентистів і фармацевтів у ЗСА і Канаді. Упродовж останніх двох років Товариство має помітний приплив нових молодих членів. Тільки в 1973 році до Товариства прийнято 68 нових українських лікарів, дентистів і фармацевтів.

Центральною подією в житті Товариства є наукові з'їзди, які відбуваються кожних два роки. Останній з'їзд відбувся у Вашингтоні в 1974 році, з участю 378 осіб, а всіх досі загальних з'їздів відбулося десять.

Початки Товариства не були легкі. Насправді аж до половини 50 років діяльність Товариства була дуже обмежена, враховуючи цей факт, що тоді наші лікарі в основному щойно розбудовували свою практику. Хоч Організаційний комітет для заснування Українського Лікарського Товариства відбув своє перше засідання в канцелярії д-ра Романа Осінчука ще 16 жовтня 1949 року, то перший науковий з'їзд відбувся щойно в 1956 році, а перше число журналу „Лікарський вісник" появилося на ринку в 1954 році.

Сьогодні ситуація грунтовно змінилася. Українське Лікарське Товариство Північної Америки не тільки запевнило собі належне місце серед українських професійних організацій, а здобуло визнання як „організація медично-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Під час відвідин і розмов у „Свободі". Сидять (зліва): д-р Василь Кіналь, д-р Юрій Кушнір і д-р Степан Ворох.

Відбудеться поширене засідання Головної Управи УААУП

Ню Йорк. — У п'ятницю, 27 грудня тут в приміщенні дому Наукового Товариства імени Тараса Шевченка відбудеться поширене засідання Головної Управи Українсько - Американської Асоціяції Університетських Професорів (УААУП). На порядку нарад буде інформація голови Асоціяції проф. д-ра Миколи Степаненка про однорічну діяльність Управи, короткі звідомлення інших членів Головної Управи й керівників постійних Комісій, а також представників Асоціяції в різних установах і центральних репрезентаціях, обговорення й накреслення плянів діяльности на 1975 рік та актуалії. У засідані можуть брати участь також члени УААУП.

В ЗМАГАННЯХ ЗА СПЕЦІЯЛЬНІ ВИНАГОРОДИ ГРУДНЕВОЇ ЧЛЕНСЬКОЇ КАМПАНІЇ У Н С

ОДЕРЖАЛА ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНС ДОСІ 94 АПЛІКАЦІЇ НОВИХ ЧЛЕНІВ

Впродовж минулого тижня наспіли до Головної Канцелярії УНСоюзу 52 аплікації нових членів. Надіслали їх наступні організатори, конвенційні делеґати та секретарі Відділів:

Мґр Іван Геврик (В. 445) — 6 аплікацій, Іван Петрунцьо (В. 78) — 4, Андронік Копистянський (В. 327) — 3, Михайло Семків (В. 379) — 3, Петро Кірик (В. 475) — 3, Богдан Артимишин (В. 153) — 2, д-р Василь Палідвор (В. 204) — 2, Петро Мороз (В. 238) — 2, Іван Чопко (В. 271) — 2, проф. Микола Мартинюк (В. 406) — 2, та по одній аплікації — Володимир Саляк (В. 9), Богдан Вовчик (В. 35), Степан Шилкевич (В. 116), інж. Лев Бодиар (В. 131), Григорій Корб'як (В. 146), Андрій Джула (В. 161), Степан Матлаґа (В. 209), Марія Юров (В. 219), Петро Ґут (В. 220), Сергій Кімак (В. 257), Михайло Волошин (В. 281), Станислав Мотрович (В. 295), Емануїл Притула (В. 337), Володимир Владика (В. 364), Лев Вовк (В. 444) і проф. Микола Андрухів (В. 471).

КОЛИ УКРАЇНЕЦЬ ОХОРОНЯЄ ПРЕЗИДЕНТА ЗСА

Капітан Юрій Стек (зліва) вітає президента Форда під час короткої зупинки Президента в Анкоредж на Алясці

Під час своєї поїздки на Далекий Схід до Японії та на зустріч з Леонідом Брежнєвим у Владивостоці в листопаді ц. р. президент Джералд Форд зупинився коротко у місцевості Анкоредж на Алясці і там охороною Президента ЗСА командував капітан авіяції українець Юрій Стек з Перт Амбою в Ню Джерзі, який в тому місті відбуває свою військову службу.

Капітан Юрій Стек, син Франі і Василя Стеків з Перт Амбою, закінчив студії політичних наук в Ратґерському університеті та здобув ранґу поручника авіяції, відбувши на тому ж університеті старшинський вишкіл в 1969-му році. Один рік був на війні у В'єтнамі і тепер відбуває службу на Алясці, продовжуючи рівночасно свої подипломові студії на університеті Аляска. Його сестра Віра, закінчивши студії журналістики на тому ж Ратґерському університеті, працює тепер в редакції „Нюз Трибюн" у Вудридж, Ню Джерзі, а молодший брат Василь є відзначаючим студентом третього року на згаданому університеті. Вся родина належить до 168-го Відділу Українського Народного Союзу, Б-ва св. Василія, в Перт Амбою.

ЗСА бойкотуватимуть новий фонд допомоги Об'єднаних Націй

Об'єднані Нації, Н.И. — ЗСА рішили бойкотувати спеціяльний фонд, який є тепер в стадії формування Об'єднаними Націями, і який має на меті давати наглу допомогу країнам, які найбільше відчувають потребу економічної допомоги. Речник місії ЗСА до О.Н. заявив, що Америка вважає, що такого нового фонду не потрібно, бо кращі успіхи можна одержати, якщо ЗСА та інші країни самі безпосередньо даватимуть допомогу потребуючим країнам, або робитимуть це через вже існуючі аґенції Об'єднаних Націй. Америка не тільки відмовилася фінансово підтримати цей новий фонд, але заявила, що не плянує ввійти в Раду директорів цього фонду. Це перший раз в історії Об'єднаних Націй, що ЗСА відмовилася брати участь у важливому новому почині О.Н. Деякі члени Об'єднаних Націй пояснюють цей бойкот ЗСА як відплату арабським, африканським, азійським і комуністичним країнам, які протягом цієї сесії Генеральної Асамблеї О.Н. проголосували ряд рішень, з якими не погоджувалася Америка, а також відплату за анти-американські промови, виголошені на форумі О.Н. представниками цих країн. Але речники американської місії до О.Н. заперечують, що бойкот цього фонду, створеного на вимогу країн так званого „третього світу", є будь-якою відплатою.

Інформують про надійне лікарство проти рака

Вашингтон. — „Ню Йорк Таймс" з 16-го грудня ц.р. інформує, що науковці з медичного світу винайшли нове лікарство проти рака, яке по різних досліджуваннях виказалося многонадійним, зокрема, коли йдеться про рака грудей або костей. Лікарство те, під назвою adriamycin, не тільки корисне в лікуванні згаданих ракових недуг, але й цілої групи різних недуг рака, деякі з яких діють на кості, деякі знову на клітини. Це лікарство випродукувала італійська фірма Фарміталія, а як антибіотик від 1968 дозволила його вживати в ЗСА Харчова і Медична Адміністрація. У цілях докладнішої аналізи — процесу діяння цього лікарства на ракові клітини, відбувся дводенний семінар, спонзорований Крайовим Раковим Інститутом. Після звітувань з цього семінара, виказується, що адріамайсін лікувально діє зокрема на рака кости остеоґенетична саркома і запобігає його дальшому розповсюдженню, зокрема по хірургічному усуненню тумора і протягом трьох років в пацієнта немає симптомів цієї недуги. Все ж це лікарство, ще не так довго в ужитку і важко ще дійти до останнього підтвердження, чи лікування адріамайсіном зовсім нищить тумор. Д-р Блюм з Гарвардської Медичної Школи заявив, що адріамайсон – це одне з найефективніших лікарств в поборюванні рака, зокрема грудного і „він драматично змінив вигляди на здоров'я пацієнтів, в яких є саркома". Проте, це лікарство іноді діє неґативно на шпік костей, який продукує кров, а в деяких випадках може шкідливо діяти на серце. Покищо, адріамайсін — ще дуже дорогий і процес лікування ним, який тягнеться багато місяців, коштує 2000 долярів.

В КЛІВЛЕНДІ ВШАНУЮТЬ ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

Клівленд, Огайо. — Управа Товариства за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви в Клівленді, Огайо відзначить 35-ту річницю Хіротонії Патріярха Йосифа, Голови Помісної Української Католицької Церкви святочними сходинами, які відбудуться в неділю, 22-го грудня ц. р. о год. 4:30 по полудні в церковному приміщенні при церкві св. Йосафата в Пармі, Огайо. Святочну доповідь виголосить о. д-р Ізидор Нагаєвський.

ВІДБУЛОСЯ ЗАСІДАННЯ НАУКОВОЇ РАДИ І ГОЛОВНОЇ ЕКЗЕКУТИВИ ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА У ГАРВАРДІ

Кембридж, Масс. — Згідно з наміченою програмою, тут відбулося в суботу 14 грудня у приміщенні Українського Наукового Інституту Гарвардського університету засідання Наукової Ради українських студій на Гарвардському університеті, а відтак поширене засідання Головної Екзекутиви Фонду Катедр Українознавства (ФКУ). Засідання Наукової Ради було попереджене нарадою її президії (проф. О. Пріцак, голова, проф. М. Богатюк — заступник, проф. Я. Білінський — секретар), на якій продискутовано справу особового складу Ради, а також її конкретних завдань і форм праці. На спільній сесії Наукової Ради з представниками Фонду Катедр Українознавства ширші інформації про працю Гарвардського Центру Українських Студій подали проф. О. Пріцак, проф. І. Шевченко, д-р О. Субтельний, д-р П. Магочий та бібліотекар Центру Е. Касинець. На сесії були присутні, крім звітодавців, також проф. К. Савчук, проф. О. Федишин, проф. Я. Гурський, проф. М. Богатюк, проф. Я. Білінський, організаційний референт ФКУ мґр Б. Тарнавський та голова ФКУ мґр С. Хемич.

Поширене засідання Головної Екзекутиви ФКУ тривало повний день 14 грудня з участю 19 осіб. Серед присутніх на засіданні були також члени Екзекутиви з віддалених місцевостей, як Клівленд — мґр Орися Лаґошняк, з Детройту — Я. Конопада, з Боффало — д-р Є. Стецьків. Були присутні також меценати ФКУ Анна і Йосип Іванови, які співпрацюють ввесь час з Екзекутивою. На засіданні були складені звіти: організаційний, фінансовий і голови ФКУ, над якими відбулася ширша дискусія. Обмірковано і прийнято постанови у таких справах: публікації пропам'ятної книжки ФКУ, друку поточного інформаційного матеріялу, зв'язків з громадянством, в тому висилки листів, обіжників тощо, спадків, льокати фондів, опіки над старшими членами ФКУ та з'їзду ФКУ у 1975 році. Окрему увагу відведено справі зорганізування і перепроваджування Літньої школи українознавства у Гарварді та поширення маґістерських програм. З'їзд ФКУ заплянований на квітень 1975 року у Клівленді.

Головна Екзекутива плянує розпочати з початком 1975 року інтенсивну збіркову кампанію фондів на завершення фундації Українського Наукового Інституту. Згідно з поданим фінансовим звідомленням на засіданні, збірка на Фонд Катедр Українознавства і Український Науковий Інститут досягнула на день 10 грудня 1974 року 2,306,428 долярів. З цієї суми на уфундування трьох катедр припадає 1,800,000 дол. На рахунку загальної фундації Українського Наукового Інституту є 365,327 дол., стипендійний фонд ім. В. Юрковського виносить 100,000 дол., а видавничий фонд ім. В. Юрковського — 41,101 дол. На конто ФКУ передано Гарвардові 1,726,132 дол. Фонд Катедр Українознавства має на власних контах разом 100,306 дол. Загальна сума витрат за час від 1957 року до грудня 1974 року досягнула 81,159 дол. Збірка фондів у 1974 році принесла додаткових 107,634.78 дол. Мета ФКУ — зібрати до кінця 1976 року разом ще 1,500,000 дол., щоб завершити повністю фундацію Українського Наукового Інституту і в цей спосіб здійснити плян Українського Науково-дослідного Центру в рямках Гарвардського університету.

Відбулася виставка рідкісних давніх українських рукописів і друків у Гарварді

Кембридж, Масс. – У зв'язку з засіданням Наукової Ради Центру Українських Студій у Гарвардському університеті та поширеним засіданням Головної Екзекутиви Фонду Катедр Українознавства 13-14 грудня, у центральній бібліотеці того університету (Бібліотека Гютона) була влаштована виставка рідкісних українських давніх рукописів і друків, які під сучасну пору находяться у Гарварді. Идеться тут у першу чергу про ряд видань з-перед 1800 року. Серед виставлених зразків були першодруки Івана Федоровича зі Львова („Апостол" з 1574 р. (оригінал) та факсіміле „Букваря" також з 1574 року) і видання з Острога „Псалтиря і Нового завіту" з 1580 року. XVI ст. було зарепрезентоване трьома виданнями і також трьома виданнями було зарепрезентоване XVIII ст. В останньому випадку глядачі мали змогу побачити оригінальний манускрипт Григорія Сковороди „Розговор" з 1781 року та видання „Слово о полку Ігоревім" з 1800 року. З XIX ст. були перші видання „Енеїди" І.Котляревського, „Малоросійські повісті" Г. Квітки, „Кобзар" Т. Шевченка, „Ластівку" з творами Шевченка, Куліша, Гребінки й інших, „Чорну Раду" П. Куліша, „Вечори на хуторі біля Диканьки" М. Гоголя „Малоросійські пісні" і „Богдан Хмельницький" М. Максимовича та „Українську абетку" М. Гатцука. З еміґраційних рідкісних видань було виставлено „Поезії Т. Г. Шевченка, заборонені в Росії" з 1890 року (женевське видання М. Драгоманова).

Каталог виставлених видань з описом зладив бібліотекар Українського Наукового Інституту Гарварду Едвард Касинець. Заінтересовані могли оглядати виставку упродовж 13 грудня, а також докладніше познайомитися з українським відділом у центральній Гарвардській бібліотеці, який є під опікою української бібліотекарки Ярини Турко.

Сенат ратифікував угоду з 1925-го року

Вашинґтон. — У понеділок, 16 грудня, Сенат 90-ма голосами без спротиву ратифікував угоду із 1925-го року, так званий Женевський Протокол, яка забороняє вживання трійливих газів, хемікалій та бактеріологічної зброї під час війни. Угоду, яка була виготовлена в наслідок вживання трійливих газів під час Першої світової війни, досі ратифікувало 103 країни. ЗСА та ряд інших держав так довго зволікали із ратифікацією цієї угоди, бо існували суперечки відносно питання: що точно становить трійливий газ. Аж у 1969-му році Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй проголосувала точне окреслення трійливих газів.

ПРОФ. Д-Р ОЛЕКСАНДЕР ОГЛОБЛИН ПЕРЕОБРАНИЙ НА ПРЕЗИДЕНТА УВАН У ЗСА

Ню Йорк (УВАН). — Конференція дійсних членів Української Вільної Академії Наук (УВАН) у ЗСА, яка відбулася тут у власних приміщеннях 8-го грудня, заслухала звіти уступаючої Управи, які зробили: президент проф. д-р О. Оглоблин — загальний звіт праці дотеперішньої Управи УВАН у ЗСА за чотири роки, проф. д-р В. Омельченко про працю Музею - Архіву та бібліотеку УВАН і проф. І. Замша про фінансовий стан протягом чотирьох років. Виконуючий обов'язки голови Контрольної Комісії УВАН проф. д-р О. Федишин прочитав висновки Контрольної Комісії, яка схвалила діяльність Управи УВАН, зокрема відзначено зразкове ведення фінансової частини. Контрольна Комісія запропонувала абсолюторію уступаючій Управі УВАН, що і було прийнято одноголосно. Після того, Конференція дійсних членів обрала нову Управу УВАН у ЗСА в такому складі: проф. д-р О. Оглоблин — президент, проф. д-р О. Пріцак, проф. д-р І. Фізер і проф. д-р О. Біланюк — віце - президенти, проф. д-р В. Омельченко — науковий секретар і директор Музею-Архіву, проф. І. Замша — секретар Управи і члени Управи: проф. д-р О. Архімович, маестро Я. Гніздовський, проф. д-р В. Голубничий, проф. д-р Т. Гунчак, проф. д-р Б. Винар, проф. д-р М. Зайців, проф. д-р І. Коропецький, проф. Г. Костюк, проф. д-р . Шевельов і проф. д-р І. Шевченко. Контрольна Комісія: проф. д-р О. Федишин — голова і члени: проф. д-р М. Воскобійник, маестро И. Гірняк і ред. І. Світ.

Проф. д-р О. Оглоблин

В УВАН вшановано пам'ять д-ра К. Паньківського

Ню Йорк, Н. И. – Пам'ять д-ра Костя Паньківського, видатного українського громадського і політичного діяча, була урочисто вшанована в суботу 14 грудня в Українській Вільній Академії Наук у ЗСА.

Відкриваючи конференцію, д-р Василь Омельченко, науковий секретар Академії, підкреслив ролю д-ра Паньківського у новітній історії України і відзначив цінність його спогадів.

Д-р Степан Ріпецький, у доповіді „Кость Паньківський — людина і громадянин, накреслив шлях адвоката, громадсько-політичного діяча і публіциста Костя Паньківського, зокрема відзначивши вплив родини і її зв'язки з Наддніпрянщиною у формуванні особистости д-ра Паньківського, що з юнацький років і до останніх днів був відданий справі української державности. Д-р Лев Ґолінатий, що вчився разом із Костем Паньківським у Львові у гімназії, згадав шкільні роки, коли обоє брали участь у таємних українських гуртках. Він також розповів про свою зустріч із д-ром Паньківським на Україні 1918 року, коли обоє, бувши в австрійському війську, використовували нагоду пізнати Україну — степи Херсонщини, Дніпро, славетний степовий заповідник Пфальца, Чорне море. Любов Дражевська говорила про свою співпрацю з д-ром Паньківським від 1949 року у Ню Йорку, зокрема в СУНДІ (Союз Українських Національних Демократів) і в Академії. Обоє працювали над виданням книжки „Симон Петлюра. Листи, статті, документи". Вона сказала, що три томи спогадів д-ра Паньківського завжди будуть джерельним матеріялом для дослідників історії України та ширших проблем Европи. В майбутньому з них учитиметься українська молодь.

Таїса Богданська виконала на роялі кілька улюблених творів д-ра Паньківського: Баха, Шопена і Косенка.

ДОДАТКОВА ІНФОРМАЦІЯ

У відповідь на запити читачів коротко інформуємо, що великий портрет Слуги Божого Андрея Шептицького, який прикрашував сцену під час урочистості у 30-річчя його смерти, яка відбулася в Ню Йорку в неділю 15 грудня, це твір славного артиста-маляра Михайла Мороза.

НАРОДНИЙ ФОНД УККА

(СТАН 17-го ГРУДНЯ)

ЦЬОГОРІЧНА МЕТА —	$ 100,000.00
ДОСІ ЗІБРАНО —	$ 72,000.00
ПОТРІБНО ЩЕ —	$ 28,000.00

У вівторок, 17-го грудня, Український Народний Фонд УККА збільшився на дальших дві тисячі й для досягнення цьогорічної сто-тисячної мети потрібно ще щонайменше $28,000. Із більших пожертв в тому дні вплинули: з Відділу УККА в Ню Гейвені (збірковий референт Іван Стратечук) — $700, з Відділу УККА в Гартфорді (референт УНФонду Вол. Мерещак) — $525 та з Відділу в Рочестері (референт М. Гудзоватий) — $420. З Джерзі Сити інформують, що збірка вже перейшла $1,000 і цей Відділ тим самим дальше залишиться в першій десятці найуспішніших. Збірка УНФонду в Ню Йорку (переводить окрема Комісія в складі: М. Шпонтак, М .Коцка і Р. Крупка) переступила вже $1,200 і продовжується. Так само продовжується і з кожним днем посилюється збірка в інших громадах, що дає оправдану надію, що також цьогорічна мета УН-Фонду УККА буде досягнена. Минулого року в самому тільки грудні до УНФонду УККА вплинуло $50.860.

Національний Даток і пожертви до УНФонду посилати на адресу:

Ukrainian Congress Committee of America
302-304 W. 13th St.
New York, N. Y. 10014

(Усі пожертви на Фонд УККА звільнені від оподаткування).

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

ЗСА і Франція

Не зважаючи на відносно незначні досягнення, вершинна конференція між президентом Джералдом Фордом і французьким президентом В. Жіскаром д'Естеном може мати важливі політичні наслідки на далеку мету не тільки для ЗСА і Франції, але й для усього західнього світу. Справа в тому, що обом президентам пощастило домовитися в деяких питаннях, що стосуються енерґетичної політики та узгіднити принаймні мінімальну співпрацю Франції з бльоком західніх держав-імпортерів нафти.

Як відомо, упродовж принаймні останньої декади взаємини між ЗСА і Францією ніяк не ладналися. У той час, коли всі західні держави, включно з Великобританією, погоджувалися на провід ЗСА і якоюсь мірою достосували свою зовнішню політику до політики З'єднаних Стейтів, одинока Франція продовжувала зберігати „самостійність", надіючися балянсуванням між ЗСА та СССР забезпечити за собою провідне місце принаймні в Европі і не допустити до того, щоб бути „сателітом" однієї з надпотуг.

Американсько-французький конфлікт, однак, ніколи не приймав загостреного характеру і хоч взаємини були „холодні", ЗСА могли все таки розраховувати на певну співпрацю з боку Франції. Ситуація несподівано загострилась у зв'язку з арабсько-ізраїльською війною восени 1973 р. і, що важливіше, з арабським ембарґо на експорт нафти до ЗСА, Японії і окремих европейських країн. Щоб рятуватися перед економічною катастрофою, французький уряд рішився на крутий поворот у своїй зовнішній політиці, надіючися, що активною підтримкою арабських претенсій і своєрідною „ізоляцією" від ЗСА він зможе забезпечити Францію потрібною і дешевою нафтою.

Така політика себе виправдала, але тільки частинно, бо Франція діставала арабську нафту, але мусіла заплатити за неї таку ціну, як і інші західні держави. Це питання французький уряд думав поладнати порядком безпосередніх переговорів з арабськими державами, але, як показали факти, цей шлях не виявився надійним. З другого боку, кошти нафти зросли настільки, що також Франція почала відчувати тягар і небезпеку господарської катастрофи з іншого боку. Усвідомивши собі факт, що в новій політичній ситуації у світі таки треба мати підтримку ЗСА й інших західніх держав, французький уряд рішився на компроміс. Вершинна конференція у Форт-де-Франс такий компроміс уможливила, тим більше, що на такий компроміс був готовий президент Форд.

Таким чином у Форд-де-Франс покладено підвалини під привернення повної єдности західнього світу в обличчі зовнішньої небезпеки. Від дальших потягнень з боку Франції і ЗСА буде залежати, чи ці підвалини будуть настільки міцні, щоб цю єдність Заходу зберегти.

Добрі поради

Хоча з дня на день стає все більш очевидним, що економічна рецесія стала такою самою, або може навіть важливішою, проблемою як інфляція, то Уряд президента Джералда Форда далі продовжує звертати головну увагу на поборювання інфляції. Не зважаючи на те, що сам Президент 11-го грудня заявив, що існують вказівки, що інфляційний зріст сповільнюється, Білий Дім далі старається розв'язати проблему інфляції сповільненням економічного розвитку країни, що тільки погіршує вже і так серйозну економічну рецесію. Підприємства різного роду змушені зменшувати свою продукцію, звільняти все більше робітників тощо. Ще в листопаді число безробітних зросло до 6.5 відсотка всієї робочої сили, а в деяких частинах ЗСА рівень безробіття перевищив 7 відсотків. Ряд чільних економістів твердить, що якщо Уряд не почне звертати більше уваги на поборювання економічної рецесії, то число безробітних може зрости до 8-10 відсотків.

Навіть економісти, які не бачать економічної ситуації аж в таких чорних барвах, як згадані спеціялісти, твердять, що Уряд мусить зробити більше ніж досі зробив в справі збільшення допомоги для безробітних, зменшення податків, звільнення грошей тощо. Вони твердять, що Уряд повинен збільшити постачання грошей, бо в іншому випадку може наступити криза в індустріяльному секторі. Вони не закликають президента Форда цілком закинути боротьбу проти інфляції, наприклад, пропонують, щоб Уряд далі старався здержувати окремі сектори від надмірних підвишок в цінах і платнях, але вимагають, щоб Білий Дім присвятив належну увагу також економічній рецесії, тобто, вимагають більш збалянсованої економічної політики.

Треба сподіватися, що президент Форд послухає порад цих економістів і на ділі докаже, що плянує дотриматися обіцянки, даної ним 11-го грудня, що його економічна політика „буде гнучка", тобто пристосовуватиметься до змін в економічній ситуації.

Володимир Мацьків

НЕ ЗАКОПУЙМО ТАЛАНТІВ

Кожний з нас, що хоч дрібку цікавиться справою розвитку культури та цивілізації, знає, що мистецькі та наукові твори, як література, музика, малярство, архітектура, різьбарство та здобутки на полі медицини, техніки, астрономії і подібне не постали заходами пересічних з'їдачів хліба, але завдяки праці одиниць, обдарованих талантами та великим замилуванням до даного роду праці.

Знаємо теж, що таких обдарованих і талановитих одиниць не так то багато в кожній нації і не всі вони мають змогу розвинути свій талант та своєю пильною працею причинитись до розвитку культури та цивілізації свого народу та тим самим заслужити собі на його вдячність.

Але самого таланту не досить, щоб стати мистцем, чи науковцем. Його треба розвивати, доброблювати. Це знаємо навіть з Євангелії, де виразно говориться, що не всім дано таланти та не всі вони однакові. Найгірше вийшов той, що свій талант закопав, боячись, щоб він не загубився.

Здобутки на полі культури та цивілізації мають куди більше значення, як здобутся майна та подібних успіхів. Вартісні мистецькі твори переховуються дуже старанно ще з часів з-перед Христа, про їх творців постійно пам'ятається і їх належно оцінюється, тоді, коли про всяких інших людей вже давно забуто.

Розвиток таланту у деяких людей розпочинається від молодих літ. Якщо така обдарована дитина має розсудливих батьків і вони на час пізнають це обдарування, а обставини життя не стоять на перешкоді, і якщо ці батьки допоможуть розвинутися талантові, тоді та дитина може вирости на справжнього мистця, науковця, чи провідника свого народу. В іншому разі — талант, не мавши змоги розвинутись, нидіє і завмирає.

Серед українських дітей зустрічається доволі часто здібних та пильних дітей і деякі з них могли б заблиснути на широку скалю, але не все бачимо, щоб всі вони виросли понад пересічність. Причина в тому, що їх батьки не зрозуміли, не вміли, чи не хотіли доглянути тих здібностей і повести свою дитину властивими дорогами виховання.

Тому варто б подумати, що робити і як повести своїх дітей, щоб їх талант не змарнувався.

Коли дитина починає цікавитися якоюсь ділянкою мистецтва і батьки це зауважують, повинні не тільки звертати на це свою увагу, але і створювати таку атмосферу дома, щоб вона сприяла розвиткові цього зацікавлення. Якщо дитина цікавиться малярством і сама часто рисує чи малює, повинні підсувати їй папір, крейдки чи фарби та заохочувати до такої праці. Коли ствердять, що те зацікавлення не маліє і не заникає, а навпаки, видно кращі успіхи, повинні час до часу піти з нею на мистецьку виставку або до мистецького музею, щоб оглянути мистецькі твори. При тому треба пояснити творчість тих мистців та зазначити, чому люди так довго переховують мистецькі твори та пам'ятають про їх творців. Добре буде деколи відвідати знаного мистця в його робітні, хай дитина подивиться, як така праця виглядає та дещо поговорить із самим мистцем. Треба частіше говорити з дитиною про ролю і значення того роду мистецтва в культурному житті народів. Не зле буде, коли дитина зможе час до часу переглянути відповідно зладжені альбоми з відбитками праць різних мистців.

Якщо побачимо, що дитина „починає вже тим жити", треба її записати до мистецької студії, чи дати в науку до якогось доброго мистця. Саме тоді треба звертати найбільшу увагу на працю і успіхи дитини та уважати, щоб вона не зневірилась, а дальше прямувала до визначеної мети.

З дитиною, що має нахил до музики, треба частіше ходити на концерти, відвідувати опери та показати, яку ролю відіграє музика в житті культурних народів. Очевидно, треба післати її на лекції музики, якщо вона цього забажає, але до доброго педагога, який розвинув би її зацікавлення та обдарування. Публічні виступи молодих адептів музики дуже часто впливають на дальші успіхи. При цьому треба зазначити, що примушування вчитися музики дітей, які до цього не мають зацікавлень ані здібностей, не принесло і не принесе ніяких успіхів.

Дітям, що їх цікавить література, показувати бібліотеки та пояснювати ролю книжки в розвитку культури та науки, давати їм читати відповідно дібрані до їх віку і знання літературні твори. Добре було б запізнати таку дитину з яким поетом, чи письменником, щоб вона побачила, що вони такі ж люди, як і всі. Таке знайомство може причинитись до кращого розуміння завдання літератури та вплинути на неї, щоб вона сама починала пробувати своїх власних сил, пишучи відповідні твори до дитячих чи молодечих журналів. Коли такий молодий літерат побачить свій твір видрукований на сторінках журналу та прикрашений його прізвищем, то це було б заохотою до дальшої праці і зусиль.

Дітям, що мають дуже добрі оцінки в науці і вони осягають їх без більших труднощів, варто пояснювати ролю і значення праці науковців та вказувати, яку ролю відіграє наука в житті народів та виснити дорогу, якою ці науковці доходять до своєї мети. Дуже багато може допомогти домашня бібліотека, в якій можна б

(Закінчення на стор. 3-ій)

ІНФЛЯЦІЯ В КОМУНІСТИЧНИХ ДЕРЖАВАХ

Правління комуністичних держав Східньої Европи називають інфляцію типовим капіталістичним явищем. Одначе й у них ціни більшають і це є для їхніх урядів неабиякою проблемою. Строгим контролюванням цін хочуть комуністичні уряди не допустити до інфляції у своїх країнах. Та їм вдається це чимраз тяжче. На вільних базарах і на чорному ринку в усіх комуністичних державах східнього бльоку торгівля відбувається по багато вищих цінах, ніж ціни визначені урядом.

Тому, що держави східнього бльоку хотіли втримати низькі ціни, коштувало це їх великі гроші, які мусіли доплачувати. А деякі з держав східнього бльоку мусіли таки підвищити настановлені урядом ціни. Так, наприклад, в Угорщині за останні чотири роки ціни зросли на 10 процентів. В Польщі в 1970 році провалився був уряд Гомулки тому, що він дуже попідвищував ціни на харчові продукти. Не вдасться цим державам спинити зовсім зріст цін, а це з'їдає їхні фінансові резерви.

Так, наприклад, Східня Німеччина за минулий рік доплатила 10.7 мільярда східніх марок за різні спроби вдержання цін, себто майже 15% усіх проданих предметів. В Угорщині таке підтримування цін винесло вже 35% за доплати, в Польщі 11%. Ціни за ґаз підвищено було цього року в Польщі й Чехо-Словаччині вдвоє, в Угорщині ґаз підвищили на 40%. Угорщина підвищить ще на 50% ціни металів і хемічних продуктів.

Зростаючі вимоги споживачів у комуністичних країнах доводять до розросту чорного ринку. Товари, яких нема в державних крамницях, тому, що уряд хоче спинити зріст цін, на чорному ринку продають по багато вищих цінах, ніж ціни визначені урядом. Таке буває з овочами, городиною, молочними продуктами, але теж і з одягом й домашнім приладдям. Також на вільних базарах у СССР, де селяни можуть продавати свої продукти з присадибних ділянок, ціни бувають двічі або й тричі вищі, як у державних крамницях. Одначе й на державних підприємствах відбивається інфляція. Так, наприклад, зникне на кілька днів який продукт із крамничних полиць, а потім з'являється у трошечки зміненій етикетці там же, але коштує вже вдвічі стільки.

Так більшали ціни у Москві

Предмет	ціна в листопаді 1971	Ціна 1974 влітку	зміни в процентах
1 кґ. риби тунець (бляшанка)	3.87	2.34	— 39.5
1 кґ. масла	4.36	4.68	+ 7.3
1 літр молока	0.36	0.42	+ 16.6
тузин яєць	1.89	1.40	— 25.9
1 кґ. бараболь	0.12	0.35	+ 191.6
1 кґ. яблук	1.33	1.95	+ 46.6
1 кґ. кави	5.45	4.50	— 17.4
коробка цигарок	0.18	0.23	+ 27.7
зубна паста	0.36	0.36	—
холодильник	405.00	435.00	+ 7.4
пральна півавтоматична машина	157.00	176.00	+ 12.1
телевізор чорно-білий	515.00	502.00	— 2.6
авто „Фіят"	6,659.00	7,950.00	+ 19.1
10 літрів бензини звичайної	0.85	1.24	+ 45.9
дві милі таксівкою	0.36	0.40	+ 11.1
білет підземкою	0.06	0.07	+ 16.6
найльонові панчохи	1.21	2.08	+ 71.9
чоловічий дощовик	84.70	130.00	+ 53.5

Ціни подані за офіціяльним советським курсом у долярах.

Н. Н.

„Народам Азії — безпеку і мир" — пише „Правда"

Москва. — У „Правді" з 14 грудня появився коментар академіка А. Жукова, в якому автор поновно поставив на порядок дня питання „азійської конференції для справ миру і співробітництва", якою від якогось часу займається советський уряд. А. Жуков намагається подати всякі арґументи для нового спрямування советської азійської політики, яка насправді має за завдання добитися ізоляції комуністичного Китаю. Він пише, що „для здійснення ідеї створення колективної безпеки в Азії вимагається тільки одна передумова: дійсне прагнення миру, відмова від війни як засобу розв'язки конфліктів між державами". Очевидно, А. Жуков не поминає мовчанкою політики „маоїстського керівництва Китаю", мовляв, Китай продовжує політику „великодержавного шовіністичного курсу", стоячи тим самим на перешкоді для завершення такого пляну „колективної безпеки".

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

СПІВТОВАРИШАМ ПЕРА

(З приводу статті „Забутий пріоритет" І. Смолія).

Як відомо, в українському житті у діяспорі бачимо ті чи інші недоліки. Причин цього невідрадного явища є декілька і про деякі з них нерідко пишуть наші газети, а тому допомагають хоч частинно ті недоліки направити. Але одна дуже важлива з них — доля нашої літератури, чомусь проходила „непомітно"? Дивно і сумно, бож література — одна з найважливіших ділянок української духовости, яку цілковито підкорили своїй волі поневолювачі України.

На еміґрації після 1945 року залишилися більше і менше відомі письменники, поети і літературознавці: деякі почали писати вже в таборах „переміщених осіб". Їх творчість в основному переслідувала найголовнішу ціль: продовжити історію української літератури та привернути їй правдивий сенс: бути вільною трибуною поглядів національно свідомої української людини. Минали роки... Творчість письменників не доцінювалась і відсувалась у тінь. Сталася майже трагедія: письменників і поетів забувала навіть преса (принаймні дуже великий відсоток її).

І ось... відрадна і співчутлива редакційна „Свободи", як відгук на статтю „Забутий пріоритет" І. Смолія. Автор статті цілком слушно висловлює свій „песимізм" щодо дальшої долі української літератури на цьому континенті. Дивно, що це сталося саме тоді, коли українське громадянство, зокрема ЗСА і Канади, назагал стало небідним а рівночасно з погордою дивиться на „фанатиків" (в зневажливому розумінні цього слова) — на письменників і поетів, які пробують видавати твори за свої гроші, щоб хоч частинно рятувати і продовжувати нашу духовість — літературу. Кажу, громадянство з погордою дивиться на фанатиків-письменників, що займаються „непотрібним ділом", бож кому нині потрібна книжка, хто хоче її читати, витрачати намарно час? Але тут спішу додати: не треба обвинувачувати цілковито за такі погляди суспільство, бо корінь цього лиха деінде. Здається, що зродили це лихо такі причини:

1. Немало до цього недоцінювання суспільством ролі і значення літератури в житті народу спричинилися видавці і „редактори". Вони у багатьох випадках взагалі не доцінюють значення духової культури, а літератури зокрема. З власного досвіду знаю, що „редактори" не хочуть бачити на сторінках ними редаґованої газети прізвища того чи іншого письменника, а твори цих письменників закидають у темний кут або в смітник; ніколи не згадують їх в рубриці „Нові" чи „Надіслані" книжки або видання. Таким вчинком такі редактори не лише не виконують правил кодексу журналіста, а й шкодять цілому українському суспільству, бо свідомо не хочуть інформувати це суспільство про культурне життя правдиво і повно. А звідки ж читачі можуть знати про культурний розвиток, коли „редактори" навмисне його промовчують?

2. Політиканство деяких видавців і редакторів навмисне творить ґето — „парафіяльні лавочки". Кому кривда? Усьому нашому суспільству, бо показують його, як щось недорозвинене, державно-недозріле, культурно-маловартісне. Ці видавці і редактори ллють воду на ворожий українцям млин.

3. Брак самопошани серед самих письменників і поетів. Нерідко це виявляється в критиці твору чи творів, така „критика", по суті речі, є звичайнісіньким пасквілем і обкиданням болотом свого ж таки брата по професії, який пише „не так" або „маловартісно". А звідки б „багатовартісний" критикоман знав би про „маловартість", якби такого не існувало? Тоді як правда зовсі проста: що більше різнобарвних цвітів у квітнику, то він привабливіший і цікавіший. Лише наявність існування багатьох видів квітів дає можливість судити, порівнювати, робити судження „краще", „гірше", „вартісне", „маловартісне" тощо. А тому приходиться лише дивуватися з приводу існування великої недоброзичливости серед самих письменників. Брак культури чи всестороннього інтелектуального розвитку чи вади особистої вдачі?

Говорячи про це, я маю на увазі останній з'їзд письменників „Слова" (в Торонті), який дехто намагався звести до особистих порахунків, закидати „противників" обвинуваченнями...

І. Смолій згадує про збірники „Слова". Їх поява — позитивне явище. Біда лише в тому, що там нема творів „молодняку". Виглядає, що видавці і любі їм автори не продумали справи до кінця: „Ми не вічні; хто ж буде продовжувати наше діло, коли ми, великі, відійдемо?" Та чи завдавали вони собі таке питання? В збірниках „Слова" бачимо „тих же самих авторів, яких знаємо ще з 1946-48 років". Одни пишуться їм же. Невже „на стариках" і стане наше література у „вільному світі"?

Хотілося б, щоб на ці питання відповіли наші співтовариші пера — письменники і поети. В залежності від змісту тих відповідей можна буде судити про завтра нашої літератури у діяспорі. Наш славний мислитель Г. Сковорода навчав: коли хочу, щоб мене любили, я сам перший люблю. Мені здається, що коли мої співколеги — письменники і поети — діятимуть спільно, єдиним фронтом змагатимуть за престиж української літератури, то нас наше суспільство не лише шануватиме, а й морально і матеріяльно нашу працю на культурному полі підтримає. В такий спосіб привернеться нам почесне місце в суспільстві, той перший пріоритет.

Петро Росипко
Торонто, Канада

Зенон Нижанковський

В КРИВОМУ ДЗЕРКАЛІ

2

Це ж найкращий доказ, що джерелом опінії В. Бєлінського, немов би Шевченка „хлопський діялект" та порушувана ним тематика „зрозуміла хіба тільки для примітивних хахлів" — була злоба україножерного ароґанта!

Та повернімось до інструментальної музики, бож вона дали поштовх В. Л-му до його критичної статті. Найшовся між нами, слава Богу, проф. Іван Ковалів, що потрапив створити постійний оркестральний ансамбль і то — як чуємо — професійного рівня. Допоможім йому скомплектувати покищо струнну оркестру до стану повної симфонічної. Але вибір композиції залишім творцеві і диригентові оркестри. Він найкраще знає технічні спроможності та інструментальний склад своєї оркестри і він, — я свято переконаний, — не помине свідомо інструментального твору наших композиторів. Не знеохочуймо молодої оркестри докорами, що в неї брак зацікавлення ними, тому що уділ українських композиторів виносить коло 20 від. програми в порівнянні з чужими. Усвідомім собі, що наш вклад у світову „продукцію" інструментальної музики покищо менш чим мінімальний.

Те саме відноситься до критики автором наших музичних педагогів, які ані не просили мене ані не потребують моєї оборони! Їх же обов'язком дбати про це, щоб учні пізнали й опанували музичну літературу з уваги на її педагогічну вартість чи музичну цінність без огляду на припадкову — часто спірну — національну приналежність композиторів. Це, зрештою, конечне для учнів, які мають намір продовжувати свої вищі музичні студії на американських чи европейських консерваторіях. А втім, наші музичні педагоги — як бачимо з програм річних пописів учнів чи абсольвентів — не іґнорують українських композиторів!

Але що робити вже тепер, заки наша Струнна оркестра, побільшена до повної симфонічної, спопуляризує між своїми і чужими інструментальні твори українських композиторів?

Можна старатися — хоч це не легко, — заінтересувати диригентів існуючих симфонічних оркестр, камерні ансамблі чи індивідуальних інструментальних віртуозів нашим скромним інструментально-музичним дорібком.

Друга можливість — це освідомлююча інформаційна (але фахова) праця про величезний вклад наших українських музик XVIII-го сторіччя, а опісля вплив нашої пребагатої народної музики помітний в творах чужих (головно російських) композиторів. Дотеперішні зусилля на цьому полі заслуговують на признання — але багато більше ще можна зробити.

Далі, чому б не взяти під розвагу ще однієї, може навіть контроверсійної, — можливости, яка впала мені на думку з нагоди давно вже баченого фільму про П. Чайковського, а його І-ий фортепіяновий концерт (Б моль) зокрема. На початку фільму розповідач підкреслив, що концерт збудований на темах української народної музичної творчости. Перед виконанням самого концерту висвітлено декілька цікавих для ока і вуха знімок наших дівчат в народних одягах, які відспівали якраз ці народні пісні, що лягли в основу фортепіянового концерту. Враження фільму було потрясаюче; навіть менш музикальні мусіли відчути органічний зв'язок нашої народної теми з її музичною обробкою, що до нині стоїть на вершку світової популярности фортепіянових концертів. Чому б не застосувати цей оригінальний, а широкому загалові приступний, засіб інформації, скажімо, покищо на платівках чи тасьмах?

А друга симфонія Чайковського, що зветься, зрештою, українською? Аж проситься награти її, хоч би в уривках, у виконанні доброї оркестри очевидно з платівки. Раз тому, щоб вияснити непорозуміння, випливаюче з її назви. Бо в часі її компонування офіційна назва України, як відомо, була „Малоросія", тому названо її малоросійською. Із-за невігластва, чи не раз злої волі, подається її до уваги слухачам не як „Юкрейнісн Симфоні" а „Літтл Рашісн Симфоні". Брак сполучної риски — (дефісу) між „Літтл" і „Рашісн", якої зрештою слухач не міг би почути, спричинює те, що загал розуміє це, як „Мала Російська симфонія", що очевидно незгідне з правдою. Бо 2-га симфонія зовсім не „мала" ані своєю конструкцією ані „довжиною", нічим не різниться від інших (шістьох) симфоній того ж композитора, а російських мотивів ні сліду — самі українські! Можна б награти її — подібно як і згаданий І-ий фортепіяновий концерт — в маркантних уривках, попереджуючи їх оригінальним українським мотивом (заспівом). Для прикладу: перед уривками останньої частини 2-ої симфонії подати „заспів" нашої пісні „Журавель", на якій ця частина збудована. Це не перешкоджало б вияснити слухачеві на обгортці, чи інформаційній вкладці правдиву назву і походження симфонії, евентуально навіть подаючи музичний запис мотиву. Можна б і помістити Мусорґського „Гопака" (наша С. Крушельницька мала його в своєму репертуарі) вияснюючи, що т. зв. „Гопак" чужий і мовно і хореографічно „старшому братові" — росіянинові.

Автор Л. В. свідомий шкідливої пропаганди про явну залежність української культури від „старшого брата", занепокоєний, що ін'єкція чужих (російських) композицій може викликати у нашої молоді почуття меншевартости. Пропонований мною плян має на цілі доказати якраз протилежне, а саме, вплив „молодшого" на „старшого брата!" А це ж хіба не може викликати почуття меншевартости!

Хочу запобігти евентуальним непорозумінням, а саме, що включення, напр., вокальних творів чужих композиторів до слів Шевченка не має на цілі Шевченка „русифікувати", а навпаки „відрусифікувати" (бо смішно було б говорити про його „українізацію"). Публіка і виконавці привітали б збільшення програм традиційних шевченківських академій-концертів чимсь новим та менш знаним. Ясна річ, що ці „ін'єкції" чужих композиторів були б тільки краплиною в програмі, де виконувалися б музичні твори українських композиторів. Бо для нас українців, ніхто не перевищить М. Лисенка, його сучасників чи наслідників, бо вони найкраще можуть зрозуміти „Кобзаря". Та берім до уваги гостей — чужинців, принагідних рецензентів, а навіть нашу молоду ґенерацію. Для них — і не тільки для них — важливий є престиж, за який ми готові заплатити не раз і забагато. А плян видати грамзаписи, про які тут мова, з „престижевим" титулом, скажім: „Україна з творах Чайковського і Рахманінова", не коштував би надмірних коштів чи трудів. А міг би бути дешевим і зрозумілим джерелом інформації, а рівночасно засобом пропаганди головно для чужинців, нашої молоді тощо, про вплив української тематики чи української народної пісні на творчість чужих композиторів.

На жаль брак місця не дозволяє мені подати конкретні деталі реалізації наміченого пляну тим більш, що не знаю, як поставиться до нього наша музиколюбна українська спільнота. Та незалежно від цього я дозволю собі подати деякі дані для співаків, які не раз нарікали на брак змін у наших концертах-академіях. Отже, три пісні Рахманінова, поміщені в альбомі: С. Рахманінов. Романси для голоса с фортепіяно. В-во „Музика" 1963. л. п. Платівки подані в „Катальозі довгограючих платівок"

(Закінчення на стор. 3-ій).

В КРИВОМУ ДЗЕРКАЛІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

В-во „Международная Книга" 1966. (пісні Р-ва на ст. 145-148 в виконанні Б. Гмирі (плат. ч. Д-012069-70) та інших (плат. чч. Д-010337-8 і Д-16623-4). Живемо, на щастя, в добі „зероксів" чи ін. „тейпрекордерів", коли легко і скоро можна зробити хочби для цікавости копії. Каталог платівок впорядкований в азбучному порядку композиторів.

Вкінці автор В. Л. критикує і наших композиторів, чому вони не компонують легких пісень для молоді, яка приневолена підкладати під мелодії чужих пісень український текст. Переклади на різні мови популярних „гит-ів" або европейських „шлягерів" були, є і будуть актуальні. Годі накидувати композиторові стиль чи рід музики, яку він має компонувати. А молодим перекладачам належна хіба похвала за те, що, співаючи модний „гит", наша молодь може виконати його в українській мові.

Пропоновані мною грамзаписи це припадковий „побічний продукт" цієї статті. Бо її основна ціль рішити питання:

1. Якщо великі і культурні нації з багатим музичним дорібком не дискримінують музичних творів з уваги на національність їх композиторів, вважаючи музичний дорібок усього світу спільним добром усіх націй, то чи ми, українці, з мінімальним дорібком в ділянці інструментальної музики, можемо дозволити собі на люксус ігнорувати чи бойкотувати чужих композиторів?

2. Чи ми повинні включитися в орбіту світової музики, очевидно зберігаючи свою окремішню ідентичність, плекаючи свою рідну музику та допомагаючи нашим композиторам, чи опановані музичною ксенофобією, маємо нидіти в ізольованому від світу музичному ґетто?

Наш безсмертний Кобзар давно рішив цю проблему моттом, якого додержувався в житті, а саме:

„І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь...!"

(*Кінець*)

НЕ ЗАКОПУЙМО ТАЛАНТІВ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

знайти і деякі наукові твори.

Проходячи вулицями більших міст, можна часто бачити пам'ятники для людей, що своїм життям, а головно своїми творами та працею заслужили собі на вдячність свого народу. На цю справу треба часто звертати увагу своїм дітям та зазначити, чому і за що побудовано ці пам'ятники.

Тільки в такій атмосфері можна добитись розвитку талантів наших дітей, очевидно тих, що ними обдаровані, та тим самим захоронити багато наших талановитих дітей від змарнування своїх талантів, що було б теж великою шкодою для нашого народу, який в теперішньому часі так дуже потребує творчих людей.

Замість квітів на могилу нашого Незабутнього КОЛЕГИ

бл. п. д-ра Богдана Олесницького

зложили на Стипендійний Фонд при УЛТПА слідуючі Члени Відділу в Чікаго:

Д-ри:

Степан і Уляна ПАВЛИНСЬКІ	$100.00
Мирослав КОЛЕНСЬКИЙ	50.00
Осип ШАНДРА	50.00
Александер ФАРІОН	50.00
Мирослав САСИК	50.00
Мирослав ХАРКЕВИЧ	50.00
Григорій ЩЕРБАНЮК	50.00
Модест і Марія РИПЕЦЬКІ	50.00
Маріян і Ольга ПАНЧИШИН	25.00
Тамара ТИМЦЮРАК	25.00
Роман СОСЕНКО	25.00
Василь МАРЧУК	25.00
Ярослав КОКОРУДЗ	25.00
Пилип ДЕМУС	25.00
Павло ПУНДІЙ	25.00
Анастазій ГОРЧИНСЬКИЙ	20.00
Володимир ЯСТРЕМБСЬКИЙ	20.00
Разом	$665.00

ВШ Дружині і Родині Покійного висловлюємо щирі співчуття.

10-ий ВІДДІЛ ОДВУ в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.
1-ий ВІДДІЛ ОДВУ в АСТОРІЇ, Н. Й.
УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

— влаштовують —

ЖАЛОБНІ СХОДИНИ

В ДЕСЯТИРІЧЧЯ СМЕРТИ

св. п. Полковника

АНДРІЯ МЕЛЬНИКА

Неділя, 22 грудня 1974, год. 2 по пол.

Український Народний Дім в Ню Йорку

при 142 Друга Авеню, кімната ч. 22

П О Д Я К А

З Волі Всевишнього відійшла у Вічність дня 21-го вересня 1974 р. в Клівленді, Огайо, на 92-му році свого труделюбного життя, наша Найдорожча Мамця, Бабця, Прабабця, Теща, Тета, Стрийна і Вуйна

бл. п.

ХРИСТИНА ОЛЕКСАНДРА з МАЦІЄВСЬКИХ МРИЦОВА

Похорони відбулися 28-го вересня в Балтіморі, Мериленд, де — з гідно з бажанням Покійної — зложено її Тлінні Останки на Вічний Спочинок на цвинтарі місцевої Української Католицької Парохії св. Михаїла.

Всім Тим, хто віддав остатню пошану Покійній та своєю участю в похоронних відправах звеличав її пам'ять, а нам старався облегшити наш безмежний біль і смуток — висловлюємо цією дорогою нашу найсердечнішу подяку.

Щиро дякуємо о. мітратові Дмитрові Гресьові, пароховi церкви св. Петра і Павла в Клівленді, о. совітникові Евгенові Цегельському і пласт. капелянові, о. Іванові Оришкевичеві, пароховi церкви св. Марії в Клівленді, за відправи Парастасів і Панахид в днях 23-го і 24-го вересня в Клівленді. Пароховi церкви св. Покрови в Пармі, о. Миколі Павлишинові та о. шамбелянові Петрові Мельничукові в Балтімор за уділювання духовних послуг Покійній в часі недуги. Високопреподобним Отцям: Шамбелянові Петрові Мельничукові, пароховi церкви св. Михаїла в Балтіморі, крилошанинові проф. Евстахієві Весоловському та совітникові Левові Дорошеві з Куртісбею за відправу Парастасу і Панахиди 27-го вересня і за похоронні відправи 28-го вересня в Балтіморі. Отцеві шамбелянові Петрові Мельничукові за глибоко-зворушливе релігійне слово під час похоронної Служби Божої. Сердечна подяка о. ректорові Іринеєві Назаркові, ЧСВВ, в Торонті, Канада, за відправу Заупокійної Служби Божої і за молитви за душу Покійної.

Складаємо щиру подяку клівлендському хорові „Дніпро", його диригентові, Евгенові Садовському і членам хору за спів в часі Панахид в Клівленді, та балтіморському церковному хорові, його диригентові, д-рові Дмитрові Коструб'якові, та членам хору за спів під час Панахиди, Служби Божої та похоронних відправ в Балтіморі.

Особливо щиро дякуємо п. дир. Миколі Бігунові за незвичайно сердечні прощальні слова від Української Громади в Клівленді.

Глибоку подяку висловлюємо пластунам-сеніорам Клівленду за співчуття, за вшанування Покійної стійкою в пластових одностроях в часі Панахид, за прегарні квіти.

Ми щиро вдячні Членам нашої ближчої і дальшої Родини, що прибули на похорони, дякуємо за їхні вияви співчуття та за їхню моральну і матеріяльну поміч. Зокрема наша сердечна подяка Олі Чорнодольській, яка прибула з Монтреалю, Канада, і жертвувала серію Служб Божих (Григоріянка).

Ми не в силі листовно подякувати Всім за сотні надісланих сердечних висловів співчуття, тому цією дорогою складаємо Їм наше сердечне спасибі.

Дякуємо Всім, що прикрасили квітами домовину Покійної в Клівленді і в Балтіморі, що зложили пожертви на Служби Божі та пожертви на різні цілі замість квітів на свіжу могилу.

Вельмишановному п. д-рові Дмитрові Фаріонові в Клівленді, складаємо щиро-сердечну подяку за кількалітню незвичайно дбайливу лікарську опіку для нашої Мамці, теж складаємо щиру подяку вп. д-рові Дмитрові Павлишинові в Клівленді та д-рові Андрієві Лемішці в Балтіморі. Д-рові Миронові Ріпкові, д-рові Мирославові Орловському, д-рові Родіонові Паласкієві і д-рові Богданові Осадці щиро дякуємо за відвідини Хворої та лікарські поради.

Сердечно дякуємо нашим Кревним, які неоднократно відвідували з далеких сторін нашу хвору Мамцю, а саме: М. Голубович, Л. і М. Пежанським, М. і М. Ліберам, Г. Скорецькій, С. і З. Кохановським, В. Коваленко, Л. і Д. Пенцакам, М. Ржепецькій, С. і Д. Зомерманам, З. Онуферко.

Особливе щире спасибі ВП. Паням: Зені Комарянській, Мірі Грабець, Зені Галяревич та Олі Федун, які жертвенно допомагали нам піклуватися Хворою, як теж дякуємо за поміч для Хворої ВП. Паням: Марії Сидір, Ірені Іванишин, Соні Волгук.

За відвідини нашої хворої Мамці в Клівленді щиро дякуємо Пластові, Золотому Хрестові, місцевому Відділові Союзу Українок, ВППанству: проф. Л. і Н. Бачинським, радн. С. і З. Галяревичам, інж. Р. і М. Грабцям, В. і М. Кавкам, М. і Б. Ковчам, др. Б. і Т. Осадцам, Г. і Я. Попелям, І. і Б. Стрийським, інж. Е. і О. Фікам, мгр Р. і С. Цегельським; ВППаням: М. Бігуновій, Л. Білинській, Л. Боднар, проф. М. Грушкевичевій, Е. Завільській, С. Зварунові, інж. І. Кашубинській, В. Квітовій, І. Лихоліт, Р. Максимовичевій, М. Мельниковій, Т. Орловській, Л. Сушків, С. Фуровій, М. Футей, Я. Цегельській; ВППану М. Гірнякові.

Постійно згадуватимемо з вдячністю о. шамбеляна Петра Мельничука, який відвідував Хвору не тільки в Балтіморі, але відвідав її теж і в Клівленді.

За уладження прийняття в церковній залі в Балтіморі для численних учасників похорону сердечно дякуємо ВПаням: Павлині Шнайдер, Павлині Перун, Стелі Бельській; за поміч під час тризни ВПаням: Стефанії Поліщук, та її дочці Христі і п. О. Корж; ВПаням з 59-го Відділу СУА-Балтімор: М. Булавковій, Н. Зінкевичевій, О. Корковій, Д. Коструб'яковій, Л. Лемішковій, М. Лучишиновій, А. Мельниковій, Г. Пісецькій, М. Уляновіч, І. Хмілевській — за жертвенний вклад до прийняття.

Щире спасибі д-рові Я. Шав'якові та д-рові Вол. Пушкареві, які своїми промовами в часі тризни звеличали пам'ять Покійної.

Похоронним заведенням Михайла Колодія в Клівленді та Зайлера в Балтіморі складаємо щиру подяку за їхні старання, щоб похорони відбулися якнайдостойніше.

Просимо Всевишнього ласк для кожного, хто будьякі послуги віддав нашій Найдорожчій Мамці.

ДОНЬКИ і СИН з РОДИНАМИ

ПОЖЕРТВИ

НА ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ зложили: Л. Білинська, Софія Волчук, проф. П. і В. Войтовичі, інж. Ю. і М. Галущинські, М. і А. Галяревичі, М. Голубович, З. Грабович, А. і С. Глоговські, д-р М. і М. Грушкевичі, проф. Гр. і Н. Голембйовські, інж. Е. і М. Долгі, інж. С. і А. Долгі, Е. Дубас, д-р Жгута, д-р І. і С. Зваруни, д-р Коберчик, І. Клос, М. Колодій, д-р Д. і д-р Д. Коструб'яки, Ю. Корикора, д-р М. Когут, Н. Кізюк, Г. і М. Кузьмінські, інж. З. і С. Кохановські, д-р М. і М. Ліберн, Р. Максимович, інж. А. і Л. Марковські, М. Мельник, С. і С. Михайлишини, д-р Ю. і М. Оришкевичі, д-р Пазнцер, Я. і Г. Попелі, інж. М. і Л. Пежанські, Т. і М. Поповичі, Параскевія Попович, Н. Раковська, д-р Я. і Х. Раковські, Ст. Рабкевич, П. Райбек, М. Сокаль, С. Стеткевич, інж. Я. і М. Сидір, Дж. Трога, о. Е. і Я. Цегельські, мгр Р. і С. Цегельські, Ір. Шеців, інж. В. і О. Шиприкевичі, К. Шовалюк, О. Чорнодольська. Разом $320.00.

Замість квітів на свіжу могилу Покійної зложили:

1. НА ЦЕРКВУ В ПОТРЕБІ: по 25.00 дол. мгр Ірина Гладка; по 20.00 дол.: д-р Дмитро і д-р Дарія Коструб'яки, мгр Ярослав і Оля Лаптути, Микола і Дарія Савки, Нуся Помірко; по 15.00 дол.: Галя Годованець; по 10.00 дол.: інж. Зенко і Стефа Кохановські, Марія і Ярослав Щуки, Зеня і Омелян Хабурські, Роман і Ніна Мрици, Лев і Стефа Пушкарі, д-р Ярослав і Мирослава Крив'яки, інж. Іван і Стефанія Фури, д-р Богдан і Мирося Футеї; по 5.00 дол.: Семен і Софія Михайлишини, Теодор і Марія Лучишини, Лідія Микита, Микола і Фр. Турики. Разом $220.00
2. НА УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ: по 25.00 дол.: д-р Ярослав і Лариса Музички; по 20.00 дол.: Зеня Комарянська, Евгенія Храплива та інж. Орест і Леся Щурі; по 10.00 дол.: Ірина Долга, проф. мгр Роза Шуль, інж. Роман і Міра Грабці; по 5.00 дол.: Емілія Завільська, Леся Сушків, радн. Стефан і Володимира Небеші. Разом $110.00
3. НА ФОНД 500, збірка перебеведена 59-им Відділом СУА-Балтімор; зложили: по 10.00 дол.: Марія Котик, Анна Мельник, Христина Лисобей, Міра Михайлів, Надя Зінкевич, Катря Горобійовська-Таїса Корж; по 5.00 дол.: Марія Булавка, Ганна Самутин, Дора Хариш, Лідія Лемішка, Іванна Хмілевська, Марія Улянович; по 4.00 дол.: Оля Сушко; по 3.00 дол.: Оксана Калиновська, Марія Мулькевич. Разом $100.00
4. НА ПЛАСТОВІ ВИДАННЯ зложили: по 20.00 дол.: радн. Ст. і З. Галяревичі, Роман і Марта Кассараби; по 10.00 дол.: д-р В. і Л. Боднари, інж. Ю. і М. Галущинські, інж. В. і Д. Федорів, М. і В. Кавки, д-р І. і Дз. Комарянські, Б. і М. Ковчі, В. і О. Коржі, В. і А. Надозірні, Д. і Л. Пенцаки, І. і О. Руденські, інж. Дж. і Ст. Зомерман, В. і Ст. Хоми, мгр А. і Л. Чорнодольські; по 5.00 дол.: д-р В. і Л. Базарки, інж. М. і Л. Голінни, мгр І. Гладка, І. і Л. Жгути, М. і О. Дуби, М. і Г. Кузьмінські, Надя Кізюк, д-р М. і М. Ліберн, Т. і М. Лучишини, С. і С. Михайлишини, К. і І. Поповичі, Л. і Г. Подоляки, Д. і Г. Пісецькі, д-р Г. Скорецька, М. Ставничa, д-р М. і О. Савчаки, Ангелина Таланова, С. і С. Поліщуки, д-р О. і Д. Якубовичі; по 3.00 дол.: Стефанія Кохановська. Разом $268.00
5. НА ЗАПАСНИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ": по 20.00 дол.: мгр. Р. і С. Цегельські, д-р Б. і М. Ржепецькі; по 15.00 дол.: інж. В. і О. Шиприкевичі; по 10.00 дол.: о. Е. і Яр. Цегельські. Разом $65.00

33-ій Відділ СУА ім. Лесі Українки в Клівленді зібрав на запасний фонд журналу „Наше Життя" 60.00 дол. Зложили: Е. Дубас, Д. Говикович, д-р І. Левицька, Л. Кам'янська, Д. Кузьмин, О. Руденська, інж. І. Кашубинська, Р. Максимович, Н. Раковська, М. Фаріон, О. Фік, В. Квіт, А. Стецяк. Разом $60.00

Збірка пожертв принесла в сумі: $1,143.00. — Родина Покійної висловлює сердечну подяку всім Жертводавцям та щире спасибі Збірщикам за їхній труд.

У глибокому смутку ділимося сумною вісткою з Рідними, Друзями і Знайомими, що по короткій недузі, 16-го грудня 1974 р. упокоївся в Бозі на 77-му році життя, наш Найдорожчий МУЖ і ДЯДЬКО

бл. п.

МИКОЛА ВОЛОДИМИРОВИЧ ЛЕВАНІСІВ

народжений в Україні 6-го грудня 1897 року, останньо проживав під адресою 1006 Park Avenue, Vineland, N.J. 08260, тел.: (609) 692-5036.

ПАНАХИДА в середу, 18-го грудня 1974 р. в похоронному заведенні De-Marco при Landis Avenue, Vineland, N.J., о год. 8-ій вечора.

ПОХОРОН в четвер, 19-го грудня 1974 р. о год. 12-ій дня з церкви св. Андрія на Український Цвинтар в СС. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

МАРІЯ ЗАЛІЗНЯК-ЛЕВАНІСІВ, дружина
ОЛЕНА ЗАЛІЗНЯК-ВЕСОЛОВСЬКА, племінниця з Синами, Невістками і Внуками
ЛІДА ЗАЛІЗНЯК-ЗАЛУЦЬКА, племінниця, з мужем РОМАНОМ і Дітьми
ЮЛІЯН ЗАЛІЗНЯК, племінник з дружиною МИЛОСЛАВОЮ

Замість квітів на могилу, хто бажав би, просимо зложити пожертву до Комітету оборони Мороза.

В ПІВРІЧЧЯ СМЕРТИ моєї ДРУЖИНИ

св. п.

Олександри Миколаївни Чалишевої з роду Макаренко

в неділю, 22-го грудня 1974 року

відбудеться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

в УАПЦеркві СВ. ПОКРОВИ

12th Street & Oak Lane Ave, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.

Зразу ж після Панахиди СПІЛЬНА ТРАПЕЗА в залі тієї ж Церкви.

Прошу Всіх, хто знав мою Дружину з дому чи на скитальщині — приняти участь в спільній молитві і трапезі за душу Покійної.

Засмучений горем —

чоловік СЕМЕН ЧАЛИШЕВ

НАПЕРЕДОДНІ 25-РІЧЧЯ УЛТПА

(Закінчення зі стор. 1-ої)

го заінтересування" в Американській Медичній Асоціяції, в журналі якої за жовтень 1974 року воно вже є формально зареєстроване разом із списком членів управи. Крім того Товариство має ще одне важливе досягнення, а саме — його наукові з'їзди досягнули такого рівня, що участь окремих лікарів у цих з'їздах управнює їх до потрібних кваліфікаційних кредитів. Вперше такі кредити були признані за участь у Вашингтонському Науковому з'їзді 1974 року.

ВНУТРІШНЬО ОРГАНІЗАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ

Засадничо, організаційна праця Товариства розгортається в окремих відділах, які намічають власні пляни діяльности і ведуть самостійну господарку фінансовими засобами. Головна управа виконує функцію репрезентанта і координатора, дбає про видавничу діяльність — неперіодичну і періодичну, як „Лікарський вісник", якого досі появилося 74 чисел, та наглядає за окремими фондами. В системі УЛТПА є активні Стипендійний фонд ім. д-ра Богдана Олесницького і Допомоговий фонд. Стипендійний фонд досягнув загальної суми 39,333 дол. і з нього досі виплачено 77 стипендій. 14 стипендіятів УЛТПА успішно закінчили свої студії і поповнили ряди професіоналістів. Останнім стипендіятом, який якраз в грудні цього року закінчив свої медичні студії на Куритибському університеті в Бразилії є д-р Лавро Богдан Кучинський. Всіх стипендій виплачено на суму понад 34,000 дол. Допомоговий фонд є непорушним фондом і досягнув він суми 33,000 дол. З нього виплачується в міру потреби членам Товариства.

За весь час свого існування Товариство мало прибутки на загальну суму 214,205,00 дол. Кругло 42 відсотки зужито на видавничу діяльність — головно на видавання „Лікарського вісника", який появляється тиражем 1000 примірників, з чого деяке число кожного накладу висилається також в Україну.

Окрему функцію і ролю виконують в системі УЛТПА т. зв. Секції дружин лікарів. Вони займаються збіркою фондів на допомогу потребуючим в українській громаді в ЗСА і Канаді, а також в Україні, та дбають про соціяльно-товариську сторінку діяльности Товариства.

УЛТПА І УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА

Від самого початку, коли тільки покладено перші підвалини під Українське Лікарське Товариство, воно брало активну участь на різних відтинках українського громадсько-культурного життя. Перший виступ від зорганізованих українських лікарів мав місце в 1949 році, коли на Конгресі Українців Америки новозаснований Організаційний комітет репрезентував д-р Р. Осінчук. Дуже багато причинилося Товариство і окремі його члени для організації і розбудови допомогової організації „Самопоміч". На засновуючих зборах в 1950 році схвалено постанову, на основі якої заохочувано членів „брати участь у громадському житті і активно співпрацювати з іншими громадськими організаціями".

З того часу по сьогодні продовжується активна співпраця Товариства з українськими молодечими організаціями, з науковими установами — УВАН і НТШ, і з українськими Церквами. Треба відзначити широку і незвичайно фінансово успішну підтримку, що її дало Товариство для Верховного Архиєпископа Йосифа Сліпого після звільнення з заслання, допомогу для Академії св. Андрея у Вінніпезі, при будові Церкви-Пам'ятника у Бавнд Бруку. В 1965 з'їзд УЛТПА схвалив резолюцію, підтримуючи плян утворення патріярхату для Української Католицької Церкви та ідею єдности Української Православної Церкви в одній юрисдикції.

УЛТПА ввесь час приймало активну участь в праці УККА, а зокрема причинилося видатно для наладнання кризи, яка заіснувала в час 9-го Конгресу Українців Америки. З того часу представники Головної управи УЛТПА продовжують заходи на форумі Ради професійних організацій, щоб забезпечити повну консолідацію українського громадського сектора. Дуже активно партиципувало УЛТПА у підготовці і переведенні Першого і відтак Другого Світового Конгресу Вільних Українців, а останньо приєдналося до акції в обороні українських політичних в'язнів в СССР. Не чужою для УЛТПА є справа впорядкування відносин на відтинку українського політичного сектора. Члени УЛТПА видатно причинилися для успішного завершення Центру Українських Студій при Гарвардському Університеті. Очевидно, політично-пропагандивна і інформаційна акція, як, наприклад, закуп і розсилка до відповідних інституцій Енциклопедії українознавства англійською мовою та інших важливих публікацій — є також чималим конкретним вкладом в українське громадське життя.

ЮВІЛЕЙНИЙ З'ЇЗД

Для відзначення 25-річчя діяльности Українського Лікарського Товариства Північної Америки у підготовці є ювілейний науковий з'їзд в Ню Йорку. З'їзд відбудеться 23-26 травня 1975 року і на ньому будуть зроблені підсумки досі пройденого шляху та намічені пляни на чергове чвертьсторіччя. З нагоди ювілею буде також опублікований „Альманах УЛТПА".

м.с-ий

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 21-го ГРУДНЯ 1974 р.

НЮАРК, Н. Дж. Річні збори Т-ва Чорн. Січ 14 Відд. о год. 7-ій веч. в приміщенні Чорн. Січі, 688 Сенфорд Аве. Проситься чл. прибути. На порядку вибір управи на 1975 рік та інші справи. —

ПЛЕЙНФІЛД, Н. Дж. Річні збори Т-ва ім. І. Франка 372 Відд. о год. 7-ій веч. в залі Ігол, 210 Чурч вул. На порядку вибір управи на 1975 рік. По зборах — перекуска. — С. Дубей, предс., І. Головка, кас., Н. Ярема, секретар.

НЕДІЛЯ, 22-го ГРУДНЯ 1974 р.

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 342 Відд. о год. 1:30 по пол. в клясі ч. 2 при церкві св. Димитрія. Проситься чл. прибути. — Управа.

БЕТЛЕГЕМ, Па. Місячні збори Б-ва св. Димитрія 288-ий Відд., о год. 11:00 ранку в залі церкви св. Йосафата. Збирання чл. вкладок від год. 12-1 по пол. в Укр. Ам. Клюбі, 817 Лінн Аве. — Д. Мушастий, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Річні збори Б-ва св. Йосафата 217 Відд. о год. 2 по пол. в Укр. Ам. Клюбі. На порядку: вибір управи на 1975 р. — К. Шевчук, предс., Т. Кубарич, секр., Ст. Мартинюк, касир.

ГАСТОН, Н. Й. Річні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 6-ий Відд. о год. 5 по пол. в Клюбовій залі, 11 Вашингтон Аве. На порядку: звіти Управи та вибір нової на 1975 р. — Д. Жупник, пред., І. Пециляк, кас., А. Вовк, секр.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі, 237 Гоуп Аве. Проситься вирівняти вкладки. — І. Блиха, предс., П. Головачук, фін. секр., Н. Михайлишин, кас., В. Марущак, рек. секр.

ЧІКАГО, Ілл. В-во св. о. Николая 106 Відд. просить вирівняти вкладки до 26 грудня ц. р. Вкладки можна вплачувати: кожної неділі від год. 11 до 1 по пол. у вел. залі Дому Відд. УНС, 843 Н. Вестерн, або під час тижня в по пол. годинах в приміщенні Відд., 841 Н. Вестерн, 2-ий пов. або чеками або „моні ордерами" разом з чл. книжечкою на адресу: 106 Branch of UNA, Chicago, Ill. 60622. — Управа.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

7225 СУДДЯ БРАНД І ПЕТРО КРИСП КОЛО ПАЛАТИ

То був би для нас удар, якщо б суддя Бранд тільки відвідував хвору тітку!

Це Серіни голос... Вона з кимось розмовляє!